

Arrest

nr. 100 107 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 29 mei 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten. U zou een koptische christen zijn afkomstig van Sohag. Vanaf 1980 zou u in Cairo hebben gewoond. U bent apotheker. Uw beide ouders zijn overleden. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U hebt nog drie gehuwde zussen in Cairo. U ging naar een koptisch orthodoxe kerk in Cairo en deelde gratis medicijnen uit aan de armen. Vanaf de eerste week van maart 2012 begon u dreigtelefoons te krijgen op de telefoon van de apotheek. U werd met de dood bedreigd. Uw geloof werd beledigd en u werd aangespoord zich te bekeren tot de islam. Daarop nam u, op 14 maart 2012, ontslag. Na uw ontslag werd u op uw vaste lijn thuis bedreigd. Vanaf 3 mei 2012 begon u ook dreigings-sms-jes op uw gsm te krijgen. Op 10, 11, 12 en 13 mei 2012 ging u naar de politie, maar die wilden niets voor u doen. Op 14 mei 2012 ging u nogmaals naar de politie. Die dag werd uw klacht genoteerd. U zou Egypte op 22 mei 2012 hebben verlaten met het vliegtuig. U reisde met uw eigen paspoort en een geldig visum voor België. U kwam op 22 mei 2012 in België aan waar u op 29 mei 2012 asiel aanvraagde. Ook na uw vertrek kreeg u nog dreigings-sms-jes, het laatste op 4 september 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, een bewijs van uw ongehuwde staat, een attest van de kerk, een licentie om als apotheker te mogen werken, certificaten van uw diploma, een certificaat dat u ontslag nam op 14 maart 2012, een politierapport dd. 14/05/2012, een lijst met dreigings-sms-jes en documenten in verband met uw medische problemen. U toont ook enkele sms-jes op uw gsm.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U zou Egypte hebben verlaten omdat u telefonisch met de dood werd bedreigd. Er dient echter te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat u gevisieerd wordt met het oog op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen en de inhoud van de klacht die u heeft ingediend bij de Egyptische politie en die u nu voorlegt ter staving, op enkele punten weinig coherent zijn waardoor twijfels rijzen over de waarachtigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven. Zo dient te worden opgemerkt dat er in de klacht staat dat u verklaarde dat u zonder reden werd bedreigd, terwijl u op het CGVS verklaarde dat u vermoedde dat het was omwille van uw naam en uw liefdadigheidswerk (CGVS p.8). Ook al gaat het slechts om een vermoeden, men kan verwachten dat u dit vermoeden ook aan de politie, wiens bescherming u inriep, zou vermelden om zoveel mogelijk informatie mee te geven. Voorts is het bevreemdend dat u verklaarde dat niemand van uw familie werd bedreigd (CGVS, 10/09/2012, p. 13), terwijl in de klacht staat dat uw belager dreigde u en uw gezin schade aan te richten. Dat u zonder enige nuancering aangeeft dat uw familie niet werd bedreigd, doet dan ook vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vrees. Daarnaast verklaart u dat de bedreigingen begonnen in de eerste week van maart (CGVS p.7). In de klacht die u op 14 mei 2012 zou hebben ingediend staat echter te lezen dat u verklaarde dat de telefoontjes ongeveer drie maanden geleden begonnen, dus ongeveer midden februari 2012. Ook al gaat het niet om een groot verschil, toch doen dergelijke uiteenlopende verklaringen vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Indien u daadwerkelijk klacht ging indienen tegen zulke ernstige bedreigingen, kan men ervan uitgaan dat u tegenover de politie zo precies mogelijk zou willen aangeven wanneer alles begonnen is. Gevraagd wie u verdenkt, geeft u de Moslimbroeders en de salafisten op als mogelijke daders. Gevraagd of dit één en dezelfde groep is, zegt u van niet (CGVS, 10/09/2012, p. 8). Het is vreemd dat u de Moslimbroeders én de salafisten aanhaalt als mogelijke vervolgers, gezien er in de klacht staat dat u voor Mohamed Morsi moest stemmen, anders zou u worden vermoord. Mohamed Morsi is immers de kandidaat van de Moslimbroeders. Dit weet u ook, want u verklaarde dat de president, Mohamed Morsi, een Moslimbroeder is (CGVS, 10/09/2012, p. 5). Dat u dan de salafisten noemt als mogelijke vervolgers is opmerkelijk. De salafisten hebben immers een eigen politiek partij die zelf opkomt bij de verkiezingen en een eigen presidentskandidaat hadden bij de verkiezingen van 2012. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u geen overtuigende verklaring kan geven waarom u, een 67-jarige gerespecteerde apotheker die al dertig jaar in dezelfde wijk woont, plots, vanaf maart 2012, telefonisch werd bedreigd door radicale moslims (CGVS, 10/09/2012, p. 16). Vóór maart 2012 hebt u nooit problemen gehad met moslims. Ook uw familie had geen problemen met moslims. U hebt nooit problemen gehad met de Moslimbroeders of de salafisten, van wie u nu vermoedt dat ze achter uw bedreigingen zouden zitten. U bent, vóór maart 2012, nooit met hen in aanvaring gekomen (CGVS, 10/09/2012, p. 9). De enige redenen waarom ze u, volgens u, zouden viseren is omwille van uw christelijke naam en omwille van uw activiteiten voor de kerk (CGVS, 10/09/2012, p. 8). U

heeft hieromtrent echter slechts vermoedens. Uw naam hebt u al 67 jaar en u bent hiervoor nog nooit bedreigd. Ook uw familie draagt dezelfde naam en zij zijn, volgens uw verklaringen, niet bedreigd (CGVS, 10/09/2012, p. 13). Dat u omwille van uw activiteiten voor de kerk zou worden gevisieerd, maakt u evenmin aannemelijk. Moest u echt vermoeden dat u werd bedreigd omwille van die activiteiten, is het zeer vreemd dat u gewoon bleef verder gaan met het uitdelen van medicijnen tot een maand voor uw vertrek, dus tot 22 april 2012 (CGVS, 10/09/2012, p. 4). Verder bleef u elke week naar de kerk gaan tot de dag van uw vertrek op 22 mei 2012 (CGVS, 10/09/2012, p. 4). Dergelijk gedrag valt bezwaarlijk te rijmen met een vrees om, precies omwille van uw werk voor de kerk, met de dood te worden bedreigd. Bovendien blijkt dat er, bij uw weten, niemand anders van de kerk werd bedreigd. In dit opzicht is het ook opmerkelijk dat u, hoewel u voor uw vertrek met uw priester had gesproken over uw problemen, zelfs niet hebt geïnformeerd of iemand anders van de kerk gelijkaardige bedreigingen had gekregen (CGVS, 10/09/2012, p. 14).

In dit verband is het ook opmerkelijk dat u niet hebt geïnformeerd of er, na uw vertrek, iemand van uw familie of van uw kerk werd bedreigd. U verklaarde dat u geen tijd had om over die triviale dingen te spreken (CGVS, 10/09/2012, p. 16). Dit is een opmerkelijke verklaring. Dat u eventuele dreigementen aan uw familieleden of uw medekerkgangers als triviaal beschouwt, doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Naast het feit dat men kan verwachten dat u zich zou willen informeren over het welzijn van uw familie en medekerkgangers, is dergelijke informatie ook van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten.

Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u zich slechts één maal heeft geïnformeerd over de stand van zaken van de klacht die u heeft ingediend bij de politie. Ook uw advocaat zou hier niet meer naar hebben geïnformeerd (CGVS p.15). Ook dit zou nochtans essentiële informatie kunnen opleveren om de ernst van uw problemen of de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen correct in te schatten.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u, over de telefonische bedreigingen die u thuis zou hebben ontvangen, eerder vage verklaringen aflegt. Gevraagd hoeveel telefoons u thuis kreeg, komt u niet verder dan te stellen dat het vijf tot acht keer was, maar het niet precies te weten (CGVS, 10/09/2012, p. 12). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Als u daadwerkelijk bij u thuis, via uw vaste telefoonlijn, met de dood werd bedreigd, mag toch worden verwacht dat u zich deze gebeurtenissen beter kunt herinneren en nauwkeuriger kunt weergeven.

Op grond van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U haalt als concrete vormen van discriminatie aan dat u op de school zwaarder werd gestraft en dat u op de universiteit, hoewel u de beste van uw jaar zou zijn geweest, als beoordeling slechts "voldoende" kreeg (CGVS p.8). Dit betreffen slechts blote beweringen en kunnen bovendien niet worden beschouwd als voldoende ernstige vormen van discriminatie om te spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien gaat het om feiten die zich jaren voor uw vertrek uit Egypte zouden hebben afgespeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire, d.d. 23 augustus 2012).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte en het bewijs van uw ongehuwde staat bevestigen uw identiteit en afkomst, hetgeen hier niet te discussie staat. Het attest van de kerk stelt dat u lid bent van de koptische kerk, hetgeen evenmin wordt betwijfeld. De licentie om als apotheker te mogen werken, de certificaten van uw diploma en het certificaat dat u ontslag nam, bevestigen uw beroep van apotheker. De documenten in verband met uw medische problemen, kunnen evenmin iets aan bovenstaande appreciatie veranderen. U verklaarde immers dat uw medische problemen niets te maken hebben met uw motieven om het land te verlaten. In verband met het politierapport dd. 14/05/2012, dient te worden opgemerkt dat het voorleggen van dergelijk document gepaard dient te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bovendien rijzen er twijfels over de authenticiteit van dit document. Het is immers opmerkelijk dat een dergelijk officieel document op een blanco blad zonder enige officiële hoofding, zou worden opgesteld. De sms-jes die u toonde hebben weinig bewijswaarde. Eender wie kan naar u berichtjes hebben gestuurd. De lijst die u zelf hebt opgesteld van de dreigsms-jes heeft ook geen objectieve bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 2, §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht. Na een theoretisch betoog over de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht overloopt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en citeert hij artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker beweert dat de beslissing eigenlijk enkel gesteund is op tegenstrijdigheden of omissies tussen zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de neergelegde stukken. Volgens verzoeker deed de dossierbehandelaar nergens moeite om hem te confronteren met al deze kritiek, en dient, indien niet alle tegenstrijdigheden tijdens het gehoor kunnen worden vastgesteld, de asielzoeker terug te worden opgeroepen, hetgeen niet gebeurde, waardoor de aangehaalde bepalingen geschonden werden. Verzoeker stelt dat hij de kans moet krijgen om het uit te leggen, maar dat hij slechts één keer

werd uitgenodigd en dus niet de kans heeft gekregen om de onduidelijkheden te verklaren. De beslissing zou volgens verzoeker om die reden moeten worden vernietigd.

Specifiek met betrekking tot de overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande de verschillen tussen zijn verklaringen over de bedreigingen en de inhoud van de door hem neergelegde klacht, herhaalt verzoeker dat hij niet met deze incoherenties werd geconfronteerd. Tevens stelt verzoeker dat de klacht opgesteld werd door de politie en een soort samenvatting is die opgemaakt werd op grond van een beknopte ondervraging en dus niet noodzakelijk de werkelijke inhoud weergeeft. Deze nuance is volgens verzoeker belangrijk omdat de commissaris-generaal hiermee zijn beslissing staft en de klacht van verzoeker letterlijk opvat en analyseert. Verzoeker stelt dat hij een beëdigde vertaling van het document wenst aan te vragen omdat hij niet in staat is om na te gaan of de conclusie van de commissaris-generaal verenigbaar is met de tekst van het document die in het Arabisch is gesteld. Verzoeker geeft aan dat hij nooit heeft beweerd zonder reden bedreigd te zijn, maar dat hem de vraag werd gesteld of hij de schuldigen bij naam kon noemen en dat er geen vraag werd gesteld naar zijn vermoedens. Aangezien verzoeker een vrijgezel is die geen vrouw en kinderen heeft, heeft hij bij de politie niet verklaard dat zijn familie bedreigd zou zijn. Verzoeker vermeldt hierbij nog dat hij geen contact heeft met zijn zussen die gehuwd zijn.

Wat het verschil betreft tussen zijn verklaringen en de vermeldingen in de klacht over het ogenblik waarop de dreigtelefoons begonnen zijn, werpt verzoeker wederom op dat hij met deze incoherenties niet werd geconfronteerd en herhaalt hij zijn betoog over de wijze waarop de klacht door de politie werd opgesteld en zijn vraag naar de beëdigde vertaling van het document. Wat het verschil betreft met betrekking tot de chronologie van de gebeurtenissen, meent verzoeker dat dit niet ernstig genoeg is om de beslissing te staven. Verzoeker brengt in herinnering dat de klacht dateert van 14 mei 2012, maar dat hij zich reeds op 10 mei 2012 naar het politiekantoor begaf, doch dat zijn klacht slechts op 14 mei 2012 werd genoteerd omdat het document aan de overste moest worden voorgelegd en moest worden geregistreerd. Verder stelt verzoeker dat het verschil te verwaarlozen is omdat de maand februari 2012 slechts 29 dagen telde.

Met betrekking tot zijn verklaringen over de mogelijke daders, waarbij hij zowel de Moslimbroeders als de Salafisten opgaf, terwijl hij blijkens zijn klacht gedwongen werd om voor Mohamed Morsi te stemmen, oppert verzoeker dat hij uiteraard weet dat de Moslimbroeders en de Salafisten elk hun persoonlijke kandidaat voorstellen en hun eigen propaganda voeren, maar dat beide groepen als doel hebben om in Egypte de Shari'a in te voeren wat voor verzoeker, als Koptische christen, onaanvaardbaar is. Verzoeker is van mening dat beide uiteindelijk tot doel hebben om hem fysiek uit te schakelen. Verder wijst verzoeker erop dat hij niet met zekerheid kan aangeven dat alle bedreigingen uitgingen van één en dezelfde groep omdat niet alle bedreigingen even gemakkelijk te identificeren waren als afkomstig van de Moslimbroeders. Volgens verzoeker veralgemeent de commissaris-generaal de aard van de bedreigingen, wat strijdig is met de voorgelegde elementen.

Wat betreft de opmerking uit de bestreden beslissing dat verzoeker voorheen nooit problemen kende met de moslims en dat het opmerkelijk is dat zijn familie niet werd bedreigd en de opmerkingen over zijn gedrag en beperkte interesse in de evolutie van zijn problemen, beweert verzoeker dat de zaken die het Commissariaat-generaal als opmerkelijk aanstipt, geenszins opmerkelijk te noemen zijn gezien de recente Arabische omwenteling in Egypte, en dat er ten tijde van Mubarak nog geen probleem was. Verzoeker illustreert het feit dat de Arabische lente nog geen twee jaar oud is met een internetartikel uit de Nederlandse Volkskrant en hij brengt in herinnering dat er democratische verkiezingen werden gehouden die de moslimbroeders aan de macht hebben gebracht. Er is bijgevolg volgens verzoeker niets opmerkelijks aan het feit dat de problemen voor hem pas in 2012 begonnen omdat zij niet eerder hadden kunnen plaatsvinden. Verder wijst verzoeker erop dat hij het uitdelen van medicijnen heeft stopgezet van zodra hij zijn ontslag gaf als apotheker en dus helemaal niet tot aan zijn vertrek. Tevens wijst verzoeker erop dat hem moeilijk kan worden verweten dat hij naar de kerk ging omdat hij een gelovig man is die morele bijstand vond in de kerk, maar niet beschermd kon worden door de pastoor van de kerk omdat deze niet in het openbaar zal willen getuigen uit vrees om zijn kerk te moeten sluiten. Verzoeker stelt dat hij dit wist en dat hij daarom geen hulp verwachtte, dat hij enkel zijn vlucht als doel had en daarom om de anderen weinig bekommerd was.

Aangaande zijn vage verklaringen over de telefonische bedreigingen die hij had ontvangen, stelt verzoeker dat hij deze zowel kreeg op de vaste lijn van de apotheek, op zijn gsm en op de vaste lijn thuis, zowel mondeling als per sms. Verzoeker beweert dat het bijna onmogelijk is om zich het precieze aantal bedreigingen te herinneren en dat hij een aantal bedreigingen op een lijstje heeft gezet dat op zijn Egyptische gsm werd bewaard. Volgens verzoeker bewijst dit dat er ernstige aanwijzingen bestaan van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming overloopt verzoeker de motieven uit de bestreden beslissing en stelt hij dat de subsidiaire bescherming enkel in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt behandeld, doch niet in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de

vreemdelingenwet en dat geen enkele reden wordt aangegeven waarom deze niet zou kunnen worden toegekend. Verzoeker wijst erop dat de situatie van burgers in Egypte wordt beschreven doch niet het specifieke geval van een Koptische christen, terwijl uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Egypte voor Koptische christenen op grote schaal worden geschonden. Verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat dit indruist tegen de principes van de rechtsstaat in het algemeen en de fundamentele rechten van de mens in het bijzonder.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Los van de vraag of de schending van een richtlijn dienstig kan worden aangevoerd, dient te worden opgemerkt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 29 november 2006, nr.165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de aangevoerde bepaling uit de Kwalificatierichtlijn door de bestreden beslissing wordt geschonden.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker onvoldoende ernstige elementen aanbrengt op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat hij gevisieerd wordt met het oog op vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Zo werd door de commissaris-generaal opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker en de inhoud van de klacht die hij ter staving heeft voorgelegd op enkele punten verschillen. Hoewel verzoeker blijkt de door hem neergelegde klacht verklaarde zonder reden bedreigd te worden, verklaarde hij, zo stelt de commissaris-generaal vast tijdens zijn gehoor, dat hij vermoedde bedreigd te worden omwille van zijn naam en zijn liefdadigheids-werk. Tevens stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaarde dat niemand van zijn familie werd bedreigd, terwijl in de klacht staat dat er aan zijn gezin schade zou worden aangericht. Daarnaast situeert verzoeker de start van de telefonische bedreigingen in de eerste week van maart 2012, terwijl deze blijkens de klacht midden februari 2012 zouden zijn begonnen. Tenslotte wordt het vreemd geacht dat verzoeker zowel de Moslimbroeders als de salafisten als mogelijke daders opgeeft, terwijl hij door de belagers werd aangezet om voor Mohamed Morsi te stemmen, die de kandidaat van de Moslimbroeders is en de salafisten een eigen kandidaat hebben. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat verzoeker er niet in slaagt te verklaren waarom hij als 67-jarige gerespecteerde apotheker plots in maart 2012 wordt bedreigd. Er werd ook aangestipt dat het gedrag van verzoeker na de bedreigingen de ernst van zijn problemen relativeert. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker een gebrek aan interesse vertoont in de huidige stand van zaken van zijn problemen en dat hij vage verklaringen aflegt over de telefonische bedreigingen die hij zou hebben ontvangen. Op grond van de verklaringen van verzoeker wordt in de beslissing geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. De discriminatoire maatregelen waaraan Koptische christenen in Egypte zijn blootgesteld, kunnen luidens de bestreden beslissing niet automatisch worden gelijkgesteld met vervolging. Verzoeker deed een aantal blote beweringen over zijn schoolloopbaan, die, zo vervolgt de commissaris-generaal, niet als voldoende ernstige vormen van discriminatie kunnen worden aanzien. Met betrekking tot de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Egypte in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, besloten dat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico bestaat op

ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Tenslotte stelt de commissaris-generaal dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd, niet van aard zijn om de appreciatie van zijn asielaanvraag om te buigen. Specifiek met betrekking tot het politierapport wordt in de beslissing gesteld dat de neerlegging ervan niet gepaard ging met geloofwaardige verklaringen en dat er twijfels rijzen over de authenticiteit van het document en met betrekking tot de sms'jes en de lijst die verzoeker had opgesteld wordt gesteld dat deze geen objectieve bewijswaarde hebben.

2.6. Artikel 17, §2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”

Uit het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt het volgende:

“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, BS 3 september 2010, p. 56347)

De Raad wijst erop dat uit het hierboven aangehaalde artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet blijkt dat de dossierbehandelaar de asielzoeker zou moeten confronteren met tegenstrijdigheden die worden vastgesteld tussen diens verklaringen en de neergelegde stukken. Uit voormeld artikel kan evenmin worden afgeleid dat er voor de commissaris-generaal in dergelijk geval een verplichting zou bestaan tot herconvocatie van de asielzoeker. Bijgevolg kan het feit dat verzoeker slechts eenmaal werd uitgenodigd geenszins worden besloten dat de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd, zoals verzoeker beweert.

2.7. Waar verzoeker voorhoudt dat hij niet werd geconfronteerd met de verschillen tussen zijn verklaringen en de neergelegde klacht, dient te worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld. Zoals hieronder zal blijken, grijpt verzoeker trouwens zijn verzoekschrift niet aan om duidelijkheid te scheppen over de vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen en de neergelegde stukken. Zo bestaat er geen enkele aanwijzing dat de neergelegde klacht bij de politie slechts een samenvatting zou zijn, zoals verzoeker thans beweert, en dat deze niet de werkelijke inhoud van zijn verklaringen zou weergeven. Er kan trouwens niet worden ingezien waarom verzoeker, die tijdens zijn gehoor bevestigde dat het om de originele klacht ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10 september 2012, p. 15), de dossierbehandelaar niet meteen tijdens ditzelfde gehoor zou kunnen waarschuwen dat de inhoud ervan niet met de werkelijkheid overeenstemt. De Raad merkt in dit verband trouwens op dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om een voor eensluidend verklaarde vertaling te laten opmaken van de documenten die hij neerlegt. Hij kan niet verlangen van de asielinstanties dat deze beëdigde vertalingen afleveren van documenten die door de asielzoeker worden neergelegd. Verzoeker toont overigens niet aan dat de vertaling van het neergelegde politierapport die door de tolk werd gemaakt niet correct zou zijn zodat deze vertaling wel degelijk als uitgangspunt mag worden gebruikt om na te gaan of de latere verklaringen van verzoeker verenigbaar zijn met de tekst van het document. Uit deze vertaling blijkt dat verzoeker bij de politie uitdrukkelijk verklaarde dat zijn belager ermee had gedreigd hem en zijn gezin te schaden (stuk 13, Documenten, politierapport + vertaling). Door thans te ontkennen dat hij ooit verklaard zou hebben dat zijn familie bedreigd zou zijn, ondergraaft verzoeker de bewijswaarde van de door hem neergelegde stukken.

2.8. Van een asielzoeker wordt verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen zodanig in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor aangaf dat de telefonische bedreigingen een aanvang namen in de eerste week van maart 2012 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10 september 2012, p. 7). Uit de neergelegde klacht (stuk 13, Documenten, politierapport + vertaling) blijkt echter dat verzoeker op 15 mei 2012 bij de politie had verklaard dat de bedreigingen ongeveer drie maanden eerder begonnen waren, waardoor de start van zijn problemen half februari dient te worden

gesitueerd. Hoewel het verschil slechts een aantal weken betreft, is het opvallend dat verzoeker, die klacht heeft neergelegd bij de politie en een lijst van de dreigsm's'jes heeft bijgehouden, niet precies kan aangeven wanneer zijn problemen een aanvang namen. De uitleg die verzoeker tracht aan te reiken door te stellen dat het rapport van zijn klacht bij de politie pas op latere datum werd opgesteld, kan niet worden aanvaard omdat hij niet aantoonst dat de uitgestelde redactie van het proces-verbaal een invloed heeft op de inhoud van de door hem afgelegde verklaringen in het kader van het verhoor. Ook de stelling dat de maand februari 2012 slechts 29 dagen telde, waardoor een soepelere houding zou moeten worden aangenomen inzake de tegenstrijdigheden, kan niet als een ernstig verweer worden beschouwd. Gezien de telefonische bedreigingen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed zijn op verzoekers verdere leven en zelfs mee de aanleiding van zijn vlucht vormden, kan hij niet worden gevolgd waar hij stelt dat het verschil verwaarloosbaar is. De onduidelijkheid over de aanvang van de problemen zet de geloofwaardigheid ervan wel degelijk in belangrijke mate op de helling.

2.9. De verwijzing van verzoeker naar de Arabische omwenteling in Egypte waardoor het niet opmerkelijk is dat zijn problemen slechts in 2012 zouden begonnen zijn, spoort niet met de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat de invloed van de revolutie van 25 januari 2011 op de interreligieuze relaties in Egypte uiterst beperkt is (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Egypte, Chrétiens en Egypte, 25 juni 2012, p. 16-22). Het artikel uit de Volkskrant dat verzoeker hierbij citeert, bevat evenmin elementen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie van de Koptische christenen tijdens de periode van de revolutie en na het aftreden van president Mubarak zou zijn verslechterd. Er is bijgevolg geen enkel objectief gegeven voorhanden dat toelaat om te besluiten dat de problemen van verzoeker met de moslims niet eerder dan in 2012 hadden kunnen plaatsvinden, zoals hij beweert.

2.10. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat zijn gedrag in overeenstemming is met zijn vrees en dat hij op zijn minst pogingen onderneemt om zich regelmatig op de hoogte te houden van de stand van zaken van zijn persoonlijke problemen. De Raad stelt vast dat verzoeker thans beweert dat hij na zijn ontslag geen medicijnen meer heeft uitgedeeld, hoewel uit het gehoorverslag het tegendeel blijkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 10 september 2012, p. 11). Verzoeker bleef ondanks de bedreigingen naar de kerk gaan en heeft daar niet geïnformeerd of medegelovigen gelijkaardige problemen kenden (Ibid., p. 14). De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins verweten wordt dat hij als gelovige naar de kerk ging, maar wel dat hij niet heeft afgetoetst of er lotgenoten waren binnen zijn gemeenschap, wat bevreemdend is als hij eraan denkt om zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker betwist ook de vaststelling niet dat hij vanuit België nooit heeft geïnformeerd naar de huidige stand van zaken van zijn problemen. Uit deze elementen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat verzoeker door zijn gedrag de ernst van zijn vrees voor vervolging in hoge mate relativeert.

2.11. Verzoeker beweert dat het lijstje van bedreigingen dat hij heeft bewaard (stuk 13, Documenten, lijst van dreigsm's'en), een ernstige aanwijzing vormt van het bestaan van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad stelt echter vast dat verzoeker met deze loutere affirmatie geenszins de pertinente overweging uit de bestreden beslissing ontkracht dat de getoonde sms'jes weinig bewijswaarde hebben omdat eender wie de berichtjes naar hem kan hebben verzonden en dat verzoeker de lijst zelf heeft opgesteld, waardoor hij geen objectieve bewijswaarde heeft. De sms'jes en de lijst kunnen dus onmogelijk worden aanzien als een ernstige aanwijzing van het bestaan van vervolging. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag kan verzoeker zich ook niet langer baseren op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Voor zover verzoeker de bestaande discriminatie ten aanzien van Koptische christenen in Egypte als een onmenselijke of vernederende behandeling kwalificeert, merkt de Raad op dat er van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van EVRM slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor had aangehaald dat hij in Egypte als tweederangsburger werd beschouwd en op de universiteit enkel voldoende kreeg, terwijl hij de beste was van de klas, dat hij op school zwaar werd gestraft en dat hij toen hij studeerde een grond verkocht had aan een te lage prijs om problemen te vermijden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10 september 2012, p. 8-9). Verzoeker gaf uitdrukkelijk aan dat hij daarbuiten nooit problemen had gekend met de moslims voor maart 2012 (Ibid.). De blote beweringen van verzoeker over een onheuse behandeling tijdens zijn schoolcarrière bijna vijftig jaar geleden, die niet in het minst worden gestaafd, kunnen bezwaarlijk als ernstige schade worden gekwalificeerd.

2.14. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling van de actuele veiligheids-situatie in Egypte in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet die gestoeld is op de objectieve informatie die als bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd (stuk 14, SRB, Egypte, Situation politique et sécuritaire, 23 augustus 2012), waardoor de Raad deze motieven beaamt en tot de zijne maakt.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN